

Lütfen Okumayın

– Vedatdünder8 · 01 Ağustos 2014

LÜTFEN OKUMAYIN/Vedat DÜNDAR

Vedat Dünder

Ilık Bir kış günüydü Gemiler Foça'da bir tatbikatın yorgunluğundan dönerken
Bu ağır metallerin sularda çıkardığı hışırtı,Sessizliği de, görkemli bir şekilde,
Alıp götürüyordu...Amiral gemisi en öndeydi..Bunu gönderine çektiği
Kırmızı,siyah flama ile alenen belli ediyordu...Diğer gemilerin dizilişi de
Komutanlarının rütbe kıdemine göre sıralanmıştı...Her biri sanki
Tarihinden aldığı kostak bir edanın,sinsice, damarlarına enjekte ettiği, bülendi
Gururların da süzülüyor gibiydiler...Limanda komutanlık makamında otururken
Bilmem kaçınıncı defa, bu vuslatı seyretmenin hazzını, eskimeyen bir büyü ile
Yaşamaktaydım...Her bir gemideki hatıralarım,gemilerin görkeminden de
Büyük bir çıplaklıkla ve dün gibi taze, gözlerimde demleniyordu.....

Oda kapımın tıklatılması ile hayallerimi silkeledim..Recep onbaşı gel çağırımı
Beklemeden bembeyaz bir suratla dalıverdi odama,sadece “Komutanım”
Dediğini hatırlıyorum..Birde işaret parmağı vardı,kaldırdığı kolunun ucunda
Koridorun sonuna doğru kıvrılarak işaret eden..Galiba ağlıyordu bunu yıllar
Sonra düşünsem de bir daha alenen gözlerimin önünde canlandıramadım.....
O zaman ,zaman yoktu..Zaman önce recep onbaşım da durmuştu,sonra bende
Hepten yok olup bitmişti....Koridora doğru o parmağın işareti yönünde
Koştuğumu hatırlıyorum..Birileri daha koşuyordu ama hiçbirini görmedim bile
Aslında tam nereye koştuğumun farkında değildim..”erat tuvaleti” demişti
Galiba böyle söylemişti onbaşım. birde çığlık gibi bir sesle Mustafa diye
Bağırışmıydı, benmi öyle algılamıştım,nasıl olmuştu..Bugün hala acımsı ve
Buruk bir kütle gibi boğazımın orta yerinde taşır dururum.....Tuvaletin
Kapısındaki feryatlı kalabalığı yıkarak açtığımda Mustafa oradaydı....
O benim Mustafa'm bu kez bana her baktığında olduğu gibi, gene gülümserdi
Gene o saygısını gamzesinin kıvrımına sıkıştırmışçasına güzeldi...Ah ! ne kadar
Güzeldi anlatamam...Ama o ip de neyin nesiydi,neden boğazında kravat gibi
Sıkılı duruyordu..Hem neden o küçük, beklide anacığının kıyamadığı,
Öpmelere kıyamadığı o minicik ayakları havada tutunamadan salınıyordu
Bunları anlayabilmeme imkan yoktu...O zaman ilk önce o ayakları bende
Öpmek istedim,birden onları koklamak o çıplak parmakları okşamak istedim

Bunlar ilk düşündüklerim oldu ama yapmadım..Doğruca Mustafa'mın
Gözlerine bakıyordum..Bu kez o gözlerdeki eksiklik, Ferin donukluğuyla
Hale gibi kuşaklanmıştı....Boynu, gövdesinin bitiminde, Demlik gibi
Bir kayıklıkla ama kayıtsızlıkla sızmıştı....Benim Mustafa'm hiç böyle
Durmazdı...Benim tanıdığım Mustafa,Bacaklarını tokat gibi kalçalarına
Vurarak koşardı.....Gel Dediğimde... Gel.....
Ama biliyorum şimdi bağırısamda artık gelmiyecekti..Biliyorum bu kez beni
Dinlemiyecekti...Beni bir daha hiç dinlemiyecekti...Mustafa'm.....
Bu satırları yazarken ağlıyorum. Bu o zamanın derinliğinde sıkışan,gözyaşlarım,
Nasıl şimdi bir pınarın havzasında böyle sicimleşebiliyordu ki.....
Hani”Beklenen şarkı” misali, beklenen gözyaşlarımdır bunlar, yıllar içinde...
Bir sevda masalıydı..Verilmeyeceğine inanılan bir kızın ahına resmedilen
Bir tatlı tebessümdü bu onunki ..Öldüğünde o tebessüm gamzesinin kıvrımında
Sevdiceğini kucaklayarak saklamıştı...Belkide bunu sadece ben biliyordum.....
Biliyordum da ne yapmıştım koca bir yalandan başka.....

Yıllar sonra Karadeniz Ereğli'de yavru ağız badanalı makam odamın penceresinden
Gene limana giren gemileri seyrederken...Komutanım odama girdi.....
Vedat dedi..Vedat...Ben gidiyorum..Amirale karşı beni idare et ,ararsa bir şeyler
Uyduz...Belki bütün gün olmayabilirim dedi.....Öğrendim ki çok sevdiği bir askeri
Sırf alevi olduğu için evlenmek istediği kızın ailesi tarafından reddedilmekteymiş..
Komutanım ,Tasadüf eseri ,Ereğli'ye yakın köydeki bu aileyi bizzat ziyaret ederek
İkna etme hevesinde ve heyecanında, çocuk gibi ,yerinde duramıyordu.....
Beyaz uzun kollu resmi elbisesi,Beyaz üniformalarıyla, silah teçhizatlı iki asker
Ve bir şoför topluca Askeri Jeep'e doluştular....Arkalarından el sallarken,sanki
Cepheye ulaşmak isteyen bir onuru da beraberlerinde sürüklüyor gibiydiler.....
Sonra gitmişler...Dört kahramandı onlar...Sevdanın sunnisini,alevisini tanımayan
Dört kahraman, cenke doğru, illegal bir yolculuğa çıkmışlardı.....
Köyde Başbakan gibi karşılanmışlar....Beyaz ordu ,beyaz gül gibi,köyün
Meydanını dolduruvermiş....Kahveci bile elinde servise unuttuğu çayla,
Müşterilerin arasında koşuşturmuş , ağız yarım açık ağızla.....
O ahır kokulu damı saçaklı evde üç saat oturmuşlar..Silahlarını kucaklarına
Koymuşlar...Sözlerini dudaklarına....Gözlerini yüreklerine koymuşlar
Yüreklerini Arzularına...Koparıvermişler Necmettin'in bahtını,Söküp almışlar..
Aile gık diyememiş..Kendilerinininde bir alevi olmadığı kalmış....Bütün köyün
Tümünden Alevi olmadığı kaldığı gibi.....

Şimdi bu satırları tek parmak bilgisayarın klavyesine yazarken..AĞLIYORUM.....
Çünkü o komutan, bendim !..Kendi odama girerek sesli,sesli kendimle konuşup

Kendimi alıp,Üniformasını giydiren,köye giderek silahla adeta basan, dört Kişilik bir orduydu ,ben !Ama koparmıştım koparacağımı.....Koparmıştım...

Sonra teskeresini alacağı gün oturup helalleştik..Bu kez o ağladı..Gözyaşları Boynuma sarılan yanaklarından,yanaklarıma doğru sıcacık aktı...Şimdi Hangimiz daha çok ağlıyorduk belli değildi....Hangimizin gözyaşları daha Sıcaktı ve hangimizin yüreği ötekinde atıyordu...Birbirimize karışmıştık..... Hangimiz komutandık yada hangimiz askerdik...Neydik , Bilmiyorduk.....

Odamdan çıkarırken,gözüm,ayaklarına takıldı...İri ayakları, kırk dört Numaraya sığmazcasına, heybetliydi....Mustafa'mın öpülesi ayaklarından Ne kadarda farklıydı...Bugün belki onuda yaşatıyor olabilirdim... Mustafa imkansız sevdasını bana anlattığında, hani üniformamı giyip Neden,neden,neden,neden binlerce neden....Neden bir otobüse atlayıp Memleketine uçmadım..Hiç bilmiyorum.....Neden sadece dinlemekle Kalarak bu cinayete ortak oldum bilemiyorum.....

Necmettin'e bir vaad ezberlettim...nedenini söylemedim..o da sormadı.... Yaşamı boyunca, ricam üstüne....Hiç kravat takmayacaktı.....

Vedat DÜNDAR.